

KRYCÍ JMÉNO

E 219

TERRY SHAFT

STEJNĚ UMŘEŠ,
TAK CO PŘESÍŠ?

COSMOPOLIS

KRYCÍ JMÉNO

E 219 TERRY
SHAFT

STEJNĚ UMŘEŠ,
TAK CO ŘEŠÍŠ?

COSMOPOLIS

OBSAH

I. ČÁST	5
PROLOG	5
KRYCÍ JMÉNO E219	9
R17MM	17
PODIVNÉ INSTRUKCE A ZRÁDNÁ PRVNÍ NOC	25
CELA ČÍSLO 2	32
MOŽNOST ÚTĚKU	46
ÚTĚK VE VELKÉM STYLU	51
ÚTOČIŠTĚ	63
TEN PARCHANT	78
JESTLI UMŘEŠ...	83
ZAČÁTEK JE NEJHORŠÍ	89
JINÍ	98
NADĚJE	112
TÁBOR PŘEŽIVŠÍCH	122
CENA ŽIVOTA	129
STAŘÍ ZNÁMÍ	135
DROBNÉ LŽI PRO DOBRO CELKU	151
VELKÁ AKCE	165
II. ČÁST.	177
NOVÁ TVÁŘ	178
NEZVRATNÉ DŮKAZY, KTERÉ NEDÁVAJÍ SMYSL	185

I. ČÁST

PROLOG

1. listopadu 2482

Brzy se stanu slavným, já, opovrhovaný lidmi, budu konečně uctíván jako bůh, budou mi stavět pomníky, skládat o mně oslavné básně a písně. Ale nesmím to pokazit.

2. listopadu

Jsem blízko! Moje mutace eboly, moru a prasečí chřipky je na světě. Můj vzorek X219 konečně existuje. Teď už jen zajistit, aby můj plán fungoval.

5. listopadu

Dneska jsem konečně postoupil ve své práci o něco dál. Aplikoval jsem vir do potkana. Hořím nedočkavostí, jak bude trpět. Snad to vyjde. Natvrdlý synovec, který se u mě učí, nemá o ničem ani tušení, namluvil jsem mu, že pracuji na novém druhu antibiotik. Jestli si sestra myslí, že mě jednou překoná, tak je stejně hloupá jako on. Ani neumí pořádně psát, nejradši bych ho poslal zase zpátky, odkud přišel.

7. listopadu

Co se stalo? Co jsem pokazil? Vir X219 nepůsobí! Potkan si pořád běhá v kolečku a nic ho netrápí! To snad není možné!

8. listopadu

Celou noc jsem se snažil přijít na to, proč potkan přežil. Nakonec jsem zjistil, že jsem vymyslel vakcínu a lék v jednom. Sice jsem přeskočil 1. krok (zabijácký vir X219), ale alespoň jsem zabil dvě mouchy jednou ranou. Jsem ještě geniálnější, než jsem si myslel!

10. listopadu

Konečně! Bakterie už může zabíjet. Brzy ji vypustím do světa, a až se začne šířit, vyšlu svůj lék. A BUDU SLAVNÝ! Zachráním svět před svým vlastním vynálezem. Geniální.

11. listopadu

A je to tu. Připravím si vakcínu a ochráním se před smrtí. Nejdřív ale musím vyslat svého naivního asistenta do nějaké světové metropole, aby nakazil přenašeče – holuby. Nejlepší je asi Tokio, tam se bude vir rychle šířit.

Můj úspěch bude fenomenální.

12. listopadu

Právě jsem si vpravil do žíly vakcínu. Holubi jsou už nakaženi.

18. listopadu

Vakcína má asi nějaké vedlejší účinky, myslím, že jsem si ji neměl dávat do žíly, ale radši vdechovat výpary. Chtěl jsem, aby to co nejrychleji začalo působit. Není to zas tak vážné, brzo se uzdravím a budu dál pokračovat ve své cestě za slávou.

19. listopadu

Ráno jsem se domníval, že ani nevstanu. Ukrutně mě bolí hlava, mám svalové křeče a modré boláky. Cítím, že jsem něco zvrтал.

20. listopadu

Svět se asi zbláznil, já, největší vědec všech dob, jsem se nakazil svým vlastním virem! Jak se to mohlo stát? Musím rychle najít tu vakcínu.

20. listopadu večer

ÁÁÁ! Můj poskok vypustil do světa vakcínu! A já se nakazil svým vlastním virem! Ta bolest je nesnesitelná! Už mi padají i vlasy a zuby! Okamžitě ho musím poslat na druhou polokouli pro lék.

21. listopadu

Konečně odjel, jsem upoutaný na lůžku. Zabijácký vir mám na stolku uzavřený ve zkumavce. Ta nešikovná záměna za všechno může. A nemůžu se ani napít! Moje tělo mi pomalu přestává sloužit. Myslím, že jestli brzy nedostanu lék, zemřu. Kde se ten trouba toulá?

22. listopadu

Mé dny jsou asi sečteny. Strašně trpím, můj geniální experiment se vymkl kontrole.

23. listopadu

Má pětiletá práce mě ukrutně týrá. Tři dny jsem nespal a brzo se odeberu na věčnost. Alespoň se zbavím trápení.

23. listopadu večer

Svaly už jsou tak slabé, že se nemůžu ani posadit, nemám žádné zuby a už ani nehty. Boláky mám plné hnisu. Kdyby tady tak

byl můj asistent, aby mi pomohl. Jenom silou vůle držím oči otevřené. Ta bolest mě pomalu ubíjí.

Je nesk...

uteč...

Tokijské noviny

Yomiuri Shimbun – 23. listopadu 2482

Policie právě chytila nějakého pomatence, bodajícího do holubů! Pokoušel se utéct, ale nakonec to vzdal. Vzorek látky byl poslán na rozbor do chemické laboratoře, kde zjistí složení. Pachatel je zajištěn na záchytné stanici Tokia a čeká na výsledek rozboru.

Máme neověřené zprávy, že osoba vypouštěla do světa lék na veškeré známé choroby. Zdá se, že tento úžasný vynález způsobí opravdu velký zvrát v lékařství.

Totožnost tohoto génia vypátráme a odhalíme vše kolem okolností jeho objevu.

Pokračování na straně 6.

„Hlavně mu nesmíme uklízet pokoj, víš, že to nemá rád,“ smutně se usměje malá brunetka.

„Myslím, že už by mu to stejně nevadilo,“ odtuší chladně vysoký blondák a raději se otočí. Snaží se být silný a stále věřit, ale v hloubi duše ví, že je konec.

„Nemluv takhle!“ zoufale ho okřikne žena a po tváři se jí skutálí slza plná bolesti. „Má ještě šanci.“

KRYCÍ JMÉNO E219

„Ale né!“ otráveně protáčím panenky a bleskově zastrkávám zásobník do matně černého revolveru ráže 45. Sice vypadá jako klasický, ale díky nejnovější technologii, která je prozatím dostupná pouze tajným službám a na černém trhu, správná rána z něj skolí i pořádně našťvaného pětibunového slona.

„To mi nedáte ani čas dojít domů?“ Zkušeně odjišťuju a stisknu spoušť. Měla by se ozvat třeskatá rána, ale tlumič na zbrani tomu našťestí brání. Nestojím o pozornost. A zvláště ne od nich.

Kulka bez nejmenších problémů projíždí lebkou našťvaného neznámého a následkem zranění se nešťastník sesouvá na jedovatou půdu bez živin. Pro jistotu mu věnuju ještě jednu ránu do místa, kde se u normálních lidí nachází srdce, a špičkou boty do něj šťouchnu, abych se ujistil, jestli je opravdu mrtvý. Tělo se po kopanci převrací na bok a já zjišťuju, že je to žena. Mladá dívka.

Nákaza se šíří rychlostí blesku, pomyslím si. Nebezpečný virus E219, který vznikl při experimentu jednoho šíleného Japonce, jednoho nešťastného dne unikl z laboratoře a začal napadat lidi. A samozřejmě, zmetek Japonce se vypařil a nechal nás, ať si s jeho problémem poradíme sami. Fakt, to se mu opravdu povedlo. Nejhorší na tom ale je, že před soud určitě nepůjde, že ho nikdo za smrtící, globální epidemii nepotrestá.

Oběti nemoci nejsou samy o sobě nebezpečné, nejsou agresivní a na zdravé lidi útoky neosnují. Chování Nakažených je velmi podobné jako chování u jiných velice infekčních a smrtelných onemocnění. Snaží se zvítězit předem prohranou bitvu,

shánějí si vitamíny, ale stejně zemřou. Zaútočí, jen pokud se cítí ohroženi, tak jako ta dívka. Také je hodně špatné, že se nemoc přenáší slinami. A Nakažení jich vypouští opravdu hodně. Jsou to vlastně oživlé mrtvolky. Pořád myslí a vědí, co dělají, ale to je jediné, co jim prozatím vir nechal. Nepochybuju o tom, že brzo zmutuje a nenechá jim ani tu svobodnou vůli. Natož nějakou naději na vyléčení.

„Skvěle,“ vzdychám rozmrzele a strkám si nabitou a zajištěnou pistoli do kapsy. Zní to divně, ale i přes hrozbu smrti na každém rohu zatím zajišťuju svou zbraň. Rozhodně si netoužím náhodou prostřelit nohu, až ji budu ve spěchu odněkud vyndávat. To se bohužel děje častěji, než bych si přál.

Špinavou dlaní rychle přejeďu po dívčích víčkách, zavírám jí mrtvolně bledé oči a nemilosrdně ji skopávám do nejbližší kanalizace s líně tekoucí kalnou vodou. Je to už čtvrtá v řadě, co jsem dnes stihl zastřelit. Dříve jsem je i nedbale pohřbíval, ale teď jich je bohužel tak moc, že to nestíhám. Někdy si přijdu spíš jako řezník než jako pravomocně odsouzený vězeň.

„Dělám to nerad,“ říkám, zatímco čekám, až brunetu pohltní nechutné splašky, a vydávám se na cestu zpět do nápravného zařízení, kde mě drží. Dnes už to ale vězení není, protože kvůli epidemii se k nám uchýlily i matky s dětmi. Takže chodím s pouty po chodbách, kde si zvesela hrají bezstarostné děti.

„Jeden malý medvídek,“ začínám si broukat jednu ze svých dětských písniček. Přesněji poslední, co si pamatuju. „Sedl si na kamínek,“ přidám nejjednodušší rým, co mě napadne, protože si na pokračování za boha nemůžu vzpomenout. Přidávám pískání a svou melodii dovádím k dokonalosti. Popotáhnu si popruhy svého batohu na zádech, ve kterém mám to nejdůležitější, a na chvíli si připadám jako jeden z těch chláčků,

co chodili dřív v pralese a objevovali nová, úžasná místa. Na moment se zase cítím živý.

Jenže tohle není Amazonie a já nejsem žádný cestovatel. Jsem vězeň, který nestydatě krade ostatním možnost procházek a sám courá po mrtvém městě. Ne že by to teda ostatním trestancům vadilo. Rozhlížím se po zničených neonových nápisech ulic Las Vegas, které ještě před několika roky lákaly bohaté klienty utratit peníze. Dnes? Už jen poblíkávací hromádka zašlé slávy z nedávné minulosti. Stačí dalších pár let a o centru hazardu se budou povídat jen legendy. Jestli do té doby lidstvo vůbec přežije.

Konečně dorážím „domů“. Vysoká tmavě zelená budova je obehnaná vysokými zdmi a nad nimi se ještě tyčí několika-
vrstvý ostnatý drát. Prostě nedobytná pevnost. Když ještě vězení primárně sloužilo svému účelu, bylo velmi hrdé na to, že jim odsud žádný trestanec nikdy neutekl. Já to chtěl překonat, toužil jsem být „Ten, co jako první utekl z *Beznaděje*“, jak se nápravnému zařízení trefně přezdívalo. Navíc se v okolí dost povídalo, že kdo se do vězení *Beznaděje* dostane, nikdy ho už neopustí. Perfektně naplánovaný a velkolepě provedený útěk by mi reputaci zkaženého fracka rozhodně zlepšil, o tom není pochyb.

V *Beznaději* původně byly jen ty nejhorší případy uvězněné na doživotí, protože tresty smrti zakázali už naši předkové. Někdy si myslím, že je to docela chyba. Vyřešilo by se tím dost problémů. Teď jsou tu nelítostní vrazi se silnými sklony k sadismu, nekrofilní pedofilové, co se nebáli z původně živého dítěte mrtvolku dost nevybíravě udělat, několik drsných gangsterských a mafiánských bossů, kteří si nechávali před epidemií každou sobotu posílat balíček s drahým alkoholem a novými pyžamy. Dozorčí jim to tolerovali a chabě to obhajovali větou, že přece vězení už neopustí, tak jim to tady jenom zpříjemňují. Nikdo z nich se samozřejmě nechlubil tím, že dostávali taky

svůj díl – lahev vyzrálé whisky týdně a pyžamo z předchozí zásilky.

Dále tu je jedna sexy kočka, dříve ovlivňující ropný průmysl, než jí to zatrhli tajní, několik zlodějů s velkým „Z“, asi dvanáct hackerů přesahujících svým uměním myšlení normálního člověka, schopných sestavit superpočítač jen z krabice od pizzy, dvou kancelářských sponek, mentolky a laku na vlasy.

Ve výctu chovanců se ještě nachází tři vysloužilí agenti, kteří odmítají dál sloužit, a přitom vědí příliš nebezpečných informací, jeden ubohý multimilionář, kterého sem nechala zavřít nasraná manželka a platí mu astronomickou částku za pobyt, supergénus zaměřený na zbraně a průmysl s nimi s možností vyvolat celosvětový vojenský konflikt jednou větou, doktor, který dělal brutální pokusy na lidech s jednou nohou v hrobě, maminky s dětmi hledající zde ochranu, početná armáda strážců a já – křivě obviněný nebezpečný žhář a šílenec. Nic z oficiální zprávy o mně samozřejmě není pravda, žhář ani blázen nejsem. Sice sem patřím, ale proč, tak na to zatím nikdo nepřišel. Nikdo zatím neobjevil několik mrtvol, které mám na svědomí. Policie prostě řekla, že ti lidé zmizeli beze stopy, a dál se tím už nezabývala. Jako tichý nájemný vrah jsem se docela osvědčil.

Nikdy jsem bohužel nedostal šanci z pevnosti pláchnout, protože ven mě pouštějí dobrovolně. Doufají, že se nakazím a nebudu se moci vrátit. Jenže to bych to nesměl být já. Tak už přes rok opouštím brány toho pekla, které za mnou strážní zamykají – a potichu se modlí, aby se jejich údajně nejproblémovější vězeň už nevrátil. Vadí jim, že mám svůj názor, hlasitě se projevuji a nenechávám si nic líbit. Radost, že už je otravovat nebudu, jim ale za žádnou cenu neudělám, to bych se už radši nechal sám zabít.

Dávám si záležet, abych každý den přesně v osm večer zaklepal hlídači na okénko a všem ostatním nemajícím odvalu

Beznaděj opustit se mohl s velkou parádou vysmívat. Neříkám, že mě to nebaví.

„Haló!“ zvesela ťukám na plexisklo, abych probudil spícího hlídače. Už by si snad mohl zvyknout, že se každý den stejně vrátím.

„Nahlas jméno,“ brblá rozespale hlídač a hledá seznam vězňů, kteří dnes opustili areál. Jako by jich snad bylo více.

„Erik Wilson, proč?“ odpovídám pobaveně. Je to takový náš rituál. Každé ráno mě v sedm pustí ven, zapíše si mě a já mu večer znovu hlásím své jméno. To, co nechce slyšet, protože svá původní zločinci nesmí používat. Vězni se ale stejně zvesela oslovují křestními jmény nebo pepnými přezdívkami.

„Ale to nechci,“ bručí a otvírá notes na zapsání všech příchoďů a odchodů lidí trvale zde držených. Jednou jsem si blok tajně půjčil a přečetl ho.

Jediné záznamy nacházející se uvnitř jsou o mně a vypadají nějak takhle: E219 – čas a datum odchodu – čas a datum příchodu – psychický stav (večerní se porovnává s ranním). A takhle je popsána většina stránek. Proč by také lidi chodili ven, když je uvnitř všechno? Kino, posilovna, fotografický ateliér, připojení k internetu, teď už nefunkční bazén, nové dětské hřiště...

„Vy myslíte to, pod kterým mě tu máte, co?“ usmívám se s idiotskou nenuceností. „Tak to budete muset počkat, musím ho najít.“ Sundám ze zad batoh a celý ho prohrabu. Samozřejmě vím, co chce slyšet, ale mrzutý strážce je pořád jediné rozptýlení v areálu, které mě nikdy neomrzí. Hlídač je vzteky bez sebe, tvář mu brunátní a mezi prsty s bělavými klouby drtí tužku. Vždycky je hrozně netrpělivý.

„Á tady je!“ vykřiknu na oko nadšeně a vytahuju zpod trička plechovou cedulku houpající se mi na řetízku z kuliček kolem krku. „A je tó...“ Hraně zaostřuju, jako kdybych potřeboval

brýle. Důvěryhodnost tomu dodává fakt, že když jsem se tu poprvé ukázal, měl jsem na nose černé obroučky.

„A je to E219!“ vřískne na mě našťavaně strážce a vražedným pohledem si mě měří přes plexisklo, jestli mu dám za pravdu.

Je to zvláštní, jmenovat se stejně jako vir, co vyhubí civilizaci. Kvůli tomu jsem byl přímým účastníkem mnoha nedorozumění, protože si někteří chytráci mysleli, že to já jsem ho vytvořil a sobecky pojmenoval po sobě. Chvíli je to nepříjemné, ale pak si člověk zvykne.

„Jak to víte?“ vrtím rádoby překvapeně hlavou a čekám, až si poznamená vše důležité.

„Hele, to, že jsi mladej a blbej, neznamená, že si ze mě můžeš dělat dobrej den!“ udeří šedesátník pěstí do stolu, až mu všechny věci včetně hrnku s hnusným kafem z automatu poskočí. Šálek se samozřejmě převrací a odporný obsah se hlídači vylívá na plstěné kalhoty. Opařený děda příšerně nadává a směšně poskakuje ve své malé budce. Já zatím stěží zadržuju smích a čekám, až mi vrátí otevířou. Už pochopili, že když se ozve hlídačův jekot, mají bránu odemknout, protože se vracím. Stejně nechápu, že se mi starouše vždycky podaří vytočit. Svým způsobem je to taková zkouška, jestli nejsem Nakažený. Kdybych byl, rozhodně bych nebyl tak uvolněný a nedělal si z něj nevhodnou legraci. Byl bych zakřiknutý a doufal, že se mě nikdo nezeptá na průběh dnešního dne.

„Bude mi chybět, až ho skolí infarkt,“ mumlám si zvesela pro sebe a znovu bouchám na bránu. Nějak se opozdili s klíči. Nikdo mi ani po pořádných ranách neotvírá. Děda zatím něco vyřizuje po telefonu a škodolibě mou snahu sleduje. Začínám být nervózní, nemůžu si dovolit zůstat venku tak dlouho a čekat, až se objeví Nakažení na hromadné procházce.

„No tak!“ rozčiluju se a uštědřuju železnému křídlu vrat mohutný kopanec. Vzápětí se ale chytám za nakopnutý palec a stěží zadržuju příval sprostých slov deroucích se mi z úst.

Strážce se potutelně usmívá a sedá si zase zpět na křeslo. *Tu radost z mé bolesti ti nedopřeju*, zatínám zuby. Vztek z mých žertíků z něj vyprchal nějak podezřele rychle.

„Co se děje?“ rázně vykročím k budce a dlaněmi se opřu o tenkou, ale silnou přepážku mezi námi.

„Tobě to ještě nedošlo?“ posměšně si mě měří přes nerozbitné plexisklo. To se mu to ze mě utahuje, když je zavřený v bezpečí. Ale pokud mě bude takhle štvát ještě chvílku, popřu pevnost budky.

Místo odpovědi jen nepříjemně vrčím a vraždím pohledem. Kdyby to vážně šlo, už se se skučením svíjí na zemi. Moji pozornost rozptýlí dutý dopad mé černé sportovní tašky s oblečením, která se z neznámého důvodu přenesla přes vysoké hradby pevnosti. Hned za ní přistává příkrývka, zbytek mého zbrojního arzenálu zabalený v další dece, aby se poškodil co nejméně, velká zásoba nábojů ve spěchu naházených v pytlíčcích, křesadlo, zápalky, trochu jídla, abych se udržel naživu alespoň týden, a nějaké další věci, jako má jediná kniha a zubní kartáček s mentolovou pastou.

„Co to má, do prdele, znamenat?“ zakřičím na pochechtávajícího se hlídače. Jasně vidím, že se mu z prudkosti mého výpadu zježily i chlupy na nohou. V duchu se ušklíbnu jeho zbabělosti a vztek si na něm vylévám dál. „Před chvílkou se tu objevily moje věci. Jak mi to ráčíš, sakra, vysvětlit?“ začínám mu naštvane tykat a ani trošku mě to netrápí. Mlčí a významně zvedá obočí, jako bych byl totální idiot. To je ještě potupnější, než kdyby se mi rovnou vysmál. Když se nedočkám odpovědi, udeřím pěstí do plexiskla. Nerozbitné sklo se zachvěje a mně se začne tvořit fialová modřina na kloubech pravé ruky. Nenechávám se tím rozhodit a ještě jednou se rozmáchnu.

„Vypadni!“ rozkazuje hlídač a máchá pravou rukou směrem k ruinám města. Zaskočeně na něj vyvalím oči a moje sevřené ruce stisk samy povolují.

„Cože?“ ztichnu. Hlídač nikdy nežertuje.

„Ano! Vypadni! Konečně!“ teatrálně kolem sebe máchá rukama. Ví, že tam umřu, a má z toho radost.

„Proč?“ Přimačkávám se oběma dlaněmi na plexisklo a tvrdě se na něj zadívám.

Na nic jiného se nezmůžu.

„Je zbytečné žít takové zmetky, jako jsi ty, když tady máme děti,“ pro důraz na mě ukazuje ukazovákem s okousaným nehtem a druhou rukou obezřetně sahá po služební zbrani. „A teď vypadni, než tě zastřelím,“ vyhrožuje.

„Srabe,“ procedím mezi zuby a naposledy ho probodnu pohledem.

„Ale do očí bys mi to neřekl, co?“ Vidím, jak mu na suchých rtech pohrává poťouchlý úsměv.

„Ušetři si proslov,“ nevrle štěknu, hned jak si všimnu, že se chystá něco říct, a s hranou hrdostí mířím ke svým věcem. Popadnu černou tašku, do které si následně házím zbrojní arzenál. Křesadlo, několik krabiček sirek, vrhací a lovecký nůž si strkám do kapes a polštář nechávám ležet na jedovaté půdě. Je v ní tolik toxinů, že už z ní nedokáže vyrůst skoro ani obyčejná tráva. Ještě si sáhnu pod triko a vytáhnu plechovou cedulku se svým jménem. Jedním šklubnutím roztrhnu řetízek, na kterém visí, a s pořádným pocitem zadostiučinění s tím mrsknu o zem. Snažím se ignorovat palčivou bolest na krku, kterou jsem si výrazným gestem oprostění způsobil. Byl pevnější, než jsem čekal.

*Tak. A právě ses zbavil poslední věci, co tě spojuje s Bezna-
dějí. Dál už je to jen na tobě, Eriku, zašeptá mi v hlavě tichý,
nervózní hlásek. Naposledy se pohrdavě podívám na hlídače
a cítím, že je na čase vydat se s revolverem v ruce do trosek Las
Vegas plných Nakažených.*

R17MM

Už se ani jednou neohlížím a opatrně se jako stín plížím kolem polorozpadlých zdí velkoměsta. Ze strachu o svou bezpečnost nevydávám jedinou hlásku a ruku mám připravenou na spoušti. Stačí jen zmáčknout.

„Bim, bam...“ Odbíjí jediné hodiny v Las Vegas půl deváté. Trhám sebou a vzápětí první kulku schytá opelichaný mýval přebíhající mi přes cestu.

„Měl bych se uklidnit,“ přikazuju si, zatímco mi hlavou víří zoufalé myšlenky.

Co když tady umřu? Určitě tady umřu.

„Ale já nechci umřít,“ mumlám si pro sebe a ledabyly házím své věci na mohutnou zeď porostlou břechtanem. Břechtan, tenhle jediný plevel se tady pořád vyskytuje. Po barevných květinách a různých okrasných stromech, které to tu dříve v pár exemplářích zdobily, nejsou ani stopy. „Fajn, jenom klid,“ nervózně přecházím tam a zpátky, abych se uklidnil a donutil mysl racionálně uvažovat. „Eriku, teď si uděláš večeři a někde se zabeďníš. Musíš vydržet alespoň jednu noc,“ plánuju. Motivuju se. Je to vlastně má první noc v Las Vegas bez střechy nad hlavou a ochrany v podobě stráží u brány.

Na potvrzení konce melancholie a fňukání si vrazím tvrdou facku na probrání a usedám vedle černé tašky. Vyhazuju z ní několik nepotřebných kousků oblečení, jako jsou plavky, a místo toho do ní cpu kousky umělého dřeva z branky zasažené v kamenné zídce. Později je použiju jako třísky na podpal. Zvedám všechny věci, které si s sebou беру, a pokračuju ruinami staveb dál.

Věnuju další kulku nějakému chudákovi, který mě asi chtěl požádat o jídlo. Možná to vypadá, že jsem krutý, ale je snad

něco špatného na tom, mít pud sebezáchovy? Ještě když tady panuje nepsaná dohoda, že se obě dvě skupiny, zdraví a Nakažení = mrtví, o sebe starají samy? Za normálních okolností bych mu možná i pomohl, ale určitě nechci skončit jako chodící hromádka slintajícího hnusu. Ani se neobtěžuju postřeleného člověka zkontrolovat a nelidsky pravidelnými kroky plynule pokračuju v hledání přístřeší.

Do nosu mě náhle udeří silná a nezaměnitelná vůně odpor-
ných vařených fazolí z plechovky. Přesně takových, jakých já
mám polovinu tašky. Nemám ani tušení, kdo by to mohl být, ale
v hloubi duše doufám, že je to někdo od nás z Beznaděje. Poti-
choučku pokládám své věci na zem, kontroluju náboje v revol-
veru a natahuju kohoutek. Přitisknu se bokem ke staré zdi
a pomalu se sunu k jejímu konci. Zvědavostí téměř nedýchám.

„Kdo jsi?“ křikne nebojácně žena a zpoza omláceného rohu
se objeví hrot šípů připraveného mi probodnout srdce. Zní až
nepřirozeně nebezpečně, bojí se mě stejně jako já jí. Kousek
po kousku se čím dál víc ukazuje a já zjišťuju, že tuhle slečnu
znám. Šokem mi ztuhnou nohy a o jazyku ani nemluvě. Jen na
ni a na její ručně vyřezávaný luk překvapeně civím a postupně
se mi na obličej objevuje zkoprnlý úsměv. „Kdo jsi?“ štěkne
ještě hlasitěji a špička šípů mě nepříjemně dlobne do žeber.
„Chci vědět, s kým mám tu čest.“

„Já – já jsem Erik, teda trestanec E219 z Beznaděje,“ zasko-
čeně koktám a pouštím nabitý revolver z pravé dlaně. Dopadá
tvrdě na zem a já opatrně zvedám obě ruce nad hlavu, na zna-
mení, že se vzdávám.

„Ano, už vím, byl jsi mi povědomý, jen jsem si nemohla
vzpomenout. Já jsem R17MM,“ bez náznaku emocí se předsta-
vuje a spouští napjatou tětívu.

*To je ta kočka od ropy, prolétne mi hlavou, ta, co si nechala
sedmnáct miliard jen za půl roku. Přehnal to. Vůbec se nedivím,
že jí na to přišli, musím se pousmát její nezkušenosti.*

„Jsi Nakažený?“ ptá se rádoby bez zájmu. Její pronikavé černé oči mě ale velmi pozorně sledují. Monitorují každý můj pohyb, každý stah svalů, jako všudypřítomné kamery, co nás kontrolovaly ve vazbě.

„Ne,“ svěším klidně ruce podél těla a také ji probodávám pohledem. Bohužel mi to nejde tak jako jí. „Ty?“ vracím jí otázku.

„Následuj mě, E219,“ téměř špitne, takže se to dá v pofukujícím vánku sotva rozlišit. „Mám pro tebe zprávy,“ hází si luk přes záda, a aniž by se po mně ohlédla, pokračuje za roh budovy. Předpokládá, že je pro mě samozřejmost jít za ní.

„Jistě, madam,“ syкну ironicky, i když mě její chování značně znepokojuje. Vždy byla, co se týče citů, nečitelná a ledově chladná, několikrát rozbila čumák chlápkům, kteří se o něco jenom pokusili, ale nikdy nebyla takováhle. Rychle se shýbnu pro revolver a dvěma rychlými kroky zmenšuju vzdálenost mezi námi na přijatelné dva metry.

„Sedni,“ poručí a ukáže na rozžvýkanou podložku do koupelny válející se na zemi. Sama si elegantně kleká na rozprostřenou deku naproti mně a luk s toulcem pokládá vedle sebe tak, aby byl stále na dosah ruky. Teprve teď si všímám plápolajícího ohně s otevřenou plechovkou fazolí mezi námi. Jeho světlo a smrad nejdých luštěnin tomu všemu dodává vážnou a dost děsivou atmosféru.

„Co je?“ hraju znuděného a podvědomě svírám svůj černý revolver více než normálně.

„Jsem RI7MM, jak už jsem ti říkala.“ Polkne a prohrábne si své havraní vlasy. „Ale mé původní jméno je Rachel Winters, zpronevěřila jsem majetek začínající ropné společnosti v hodnotě asi sedmnácti miliard dolarů. To způsobilo krach docela prosperující korporace a mě umístili do vazby,“ pokračuje vyrovnaně a překvapivě květnatě.

„Počkej, Rachel,“ přeruším ji. Její tvář okamžitě přestane být tak klidná. „Neříkej mi něco, co si můžu domyslet sám.“

Proč asi myslíš, že máš poznávací kód takový, jaký máš? Kdybys kradla jen v milionech, máš tam velké M jenom jednou, ne?“ ušklíbám se a s potěšením sleduju její naštvaný výraz.

„Taky nerozebírám, že jsi tím zasraným výbuchem zabil 219 svých lidí a další miliony ohrozil,“ vrací prudce úder a prsty intuitivně hmatá po luku ležícím vedle ní. Musím ji trochu rozptýlit, pokud chci ještě chvíli dýchat normálně.

„A ještě něco, k čemu mi jsou tvoje osobní informace?“ ptám se s nechápavým výrazem ve tváři. Automaticky ignoruju jasné náznaky toho, že si nepřeje být ve své řeči ničím vyrušována. Zlostně přimhouří oči. Jsem si jist, že se rozhoduje, jestli není vhodnější ke mně mluvit, kdybych měl v těle některý z jejích šípů.

„Sklapni,“ suše poručí po rychlém vyhodnocení situace.

„Ale...“ chci ještě něco namítnout a vrátit jí to nějakou kousavou poznámkou, ale Rachel mě rázným pohybem levé ruky zase definitivně umlčí. Protočím pohrdavě oči, ale už si nedovolím ani kváknout.

„Stejně jako tebe nás všechny dnes vyhnali z Beznaděje. Předtím, než se před námi brány zavřely nadobro, nám dali tento portrét,“ dál mluví podezřele strojeně a s téměř posvátanou úctou vytahuje špinavý cár papíru s jakýmsi malým dítětem. Předává mi ho a já si ho nedůvěřivě přebírám. Je na něm malé, roztomilé děvčátko s plyšákem v ruce a s rozčepýřenými blondatými vlásky staženými do dvou culíčků.

„A co je na ní tak výjimečného, že nás kvůli ní vyhodili?“ Prohlížím si fotku a do paměti si vtiskávám všechny důležité i možná nepodstatné detaily. Modré šatičky s puntíky, růžový odrbaný medvídek a červená stužka držící holčičce vlasy pohromadě. Je docela roztomilá.

„Poslouchej mě, ještě jsem neskončila,“ pokárá mě nerudně, zatímco znovu nervózně polyká. Hned ale spustí dál ve